t. LXXVII • nr 6/2024 (912) • DOI 10.33226/0137-5490.2024.6.2

Dr hab. Jan Byrski, prof. UEK

Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
ORCID: 0000-0001-8335-3378
e-mail: byrskij@uek.krakow.pl

Outsourcing bankowy – nowe regulacje wprowadzone ustawą o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku

Outsourcing in banking activities – new regulations introduced by the Act amending certain acts in connection with ensuring the development of the financial market and the protection of investors in this market

Streszczenie

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie i omówienie nowo wprowadzonych zmian do ustawy – Prawo bankowe w zakresie instytucji outsourcingu bankowego (outsourcingu w działalności bankowej). Zarówno doktryna przedmiotu, regulacje prawa Unii Europejskiej, jak i wieloletnie doświadczenie, w tym krytyka w stosowaniu dotychczasowych przepisów w sektorze bankowym, zmobilizowały projektodawcę do zaprezentowania, a następnie uchwalenia nowelizacji. Problematyka regulacji outsourcingu bankowego jest doniosła nie tylko dla teorii prawa, ale także – a może przede wszystkim – dla praktyki prawa. W artykule zaprezentowano jednocześnie wykładnię i sposób zastosowania wprowadzonych zmian. Autor zasadniczo ocenia je pozytywnie, niemniej jednak co do niektórych z nich formułuje uwagi krytyczne i proponuje dalsze postulaty zmian *de lege ferenda*. W artykule zastosowano dwie główne metody badawcze. Po pierwsze, metodę dogmatyczną polegającą na interpretacji przepisów prawa, w tym również poprzez wykładnię historyczną i prawno-porównawczą oraz, po drugie, metodę ekonomicznej analizy prawa, gdyż problematyka outsourcingu bankowego jest silnie powiązana z naukami ekonomicznymi i o zarządzaniu.

Słowa kluczowe: outsourcing bankowy, outsourcing zagraniczny, powierzenie przez bank czynności, podoutsourcing, DORA, akt w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego

JEL: G20, G21, K23

Abstract

The purpose of this article is to present and discuss the newly introduced amendments to the Banking Law regarding the institution of outsourcing in banking activity. Both the doctrine of the subject, regulations of the European Union law, as well as many years of experience and criticism in the application of the existing regulations in the banking sector have mobilised the drafter to present and then enact the amendment. The issue of the regulation of banking outsourcing is significant not only from the point of view of legal theory, but also – or perhaps above all – from the point of view of legal practice. The author gives a generally positive assessment of the amendments introduced. At the same time, their interpretation and manner of application are presented. Nevertheless, with regard to some of them I formulate critical remarks and propose further *de lege ferenda* changes. The article uses two main research methods. Firstly, the dogmatic method consisting in the interpretation of legal provisions, including through historical and legal-comparative interpretation, and, secondly, the method of economic analysis of law, because the issue of banking outsourcing is strongly related to economic and management sciences.

Keywords: bank outsourcing, foreign outsourcing, outsourcing of activities by a bank, suboutsourcing, DORA, Digital Operational Resilience Act

creative commons Uznanie autorstwa 3.0 Polska

Instytucja outsourcingu – wprowadzenie

Pojęcie outsourcingu pochodzi od neologizmu utworzonego od angielskiego sfomułowania *outside resource using*, oznaczającego wykorzystanie zasobów zewnętrznych. Outsourcing w znaczeniu szerszym jest postrzegany jako zjawisko z pogranicza ekonomii i zarządzania, głównie jako technika zarządzania, które na rynkach nieregulowanych – co do zasady – nie doznaje tak istotnych ograniczeń prawnych. Ze względu na szczególną sytuację instytucji finansowych[1], a zwłaszcza banków gromadzących środki pieniężne powierzone przez swoich klientów pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym, a zatem obracających tymi środkami, niezbędny jest nadzór – sprawowany przez podmiot publiczny (organ nadzoru) – nad tą instytucją prawną.

W rozumieniu prawnym istotą outsourcingu w działalności bankowej[2] jest wyodrębnienie organizacyjne pewnych funkcji realizowanych przez bank na podstawie uzyskanego zezwolenia od organu nadzoru i powierzenie ich wyspecjalizowanym podmiotom trzecim. Są one nazywane partnerami outsourcingowymi (insourcerami), którzy również w tym zakresie powinni podlegać – bezpośredniemu lub pośredniemu – nadzorowi sprawowanemu przez ten organ. Niemniej zasadniczo nie muszą oni uzyskiwać we własnym imieniu odrębnych zezwoleń (zgłoszeń) (szerzej zob. Byrski, 2018, s. 194)[3].

Celem outsourcingu jest ciągła rekonfiguracja struktury wykorzystywanych zasobów. W efekcie takiego outsourcingu przedsiębiorstwo, w tym bank, jest w stanie konkurować z wykorzystaniem nie własnych zasobów, ale współdzielonych. Dotychczasowa ewolucja regulacji prawnych dotyczących instytucji outsourcingu w działalności banków[4] ukazuje, że ogólne tendencje (generacje) outsourcingu z pewnym opóźnieniem były także wdrażane najpierw w bankach, a następnie u innych rodzajów dostawców usług płatniczych (szerzej zob. Byrski, 2018, s. 2).

W ramach klasyfikacji typów outsourcingu możliwe jest wyróżnienie outsourcingu wewnętrznego (kapitałowego) lub zewnętrznego (kontraktowego). Outsourcing wewnętrzny dotyczy utworzenia lub skorzystania z już działającego podmiotu (np. spółki córki), w którym zleceniodawca zapewnia sobie korzystną strukturę właścicielską. Przykładem tego typu outsourcingu jest centrum usług wspólnych (CUW), którego zadaniem jest dostarczanie określonych usług innym podmiotom z grupy kapitałowej (np. call center). Outsourcing zewnętrzny polega na rezygnacji z samodzielnej lub w grupie powiązanych podmiotów realizacji określonej funkcji i powierzeniu jej wykonania niezależnemu, zewnętrznemu podmiotowi (zob. Byrski, 2018, s. 4).

Dla banków[5] outsourcing nie stanowi samych korzyści (zalet) i niesie ze sobą także pewnego rodzaju zagrożenia (ryzyka).

Do korzyści stosowania outsourcingu należy zaliczyć przede wszystkim:

1) obniżenie kosztów, w tym kosztów operacyjnych lub związanych z zatrudnieniem, lub zakupem sprzętu i usług (zwłaszcza IT);

2) uproszczenie struktur organizacyjnych banku;

3) uzyskanie dostępu do fachowej, nowoczesnej, a czasami innowacyjnej obsługi danego procesu;

4) uporanie się z procesem trudnym do wykonania samodzielnie lub niemożliwym do realizacji oraz

5) możliwość skoncentrowania się zleceniodawcy na jego podstawowej działalności (*core business*).

Outsourcing wiąże się również z co najmniej pięcioma głównymi rodzajami ryzyk (zagrożeń):

1) strategiczno-organizacyjnymi;

2) finansowymi;

3) technologicznymi;

4) prawnymi oraz

5) koncentracji.

Ryzyko strategiczno-organizacyjne związane jest z samą decyzją odnoszącą się do outsourcingu i wyborem konkretnego partnera outsourcingowego. Ryzyko od strony organizacyjnej może być także związane z przebudową struktury wewnętrznej w wyniku wdrożenia projektu outsourcingowego, jeśli dotychczas proces ten był realizowany samodzielnie przez bank. Ryzyko finansowe dotyczy oceny kosztów związanych z nową organizacją procesów ze względu na ich wyprowadzenie na zewnątrz, a zwłaszcza z kosztami migracji procesu do partnera outsourcingowego. Zagrożenie technologiczne wiąże się z zastosowaniem technologii, sposobem jej wdrażania i skutkami, jakie wywołuje zarówno u zleceniodawcy, jak i u partnera outsourcingowego (np. przeciwdziałanie uzależnieniu się od insourcera, tzw. *vendor lock-in*). Jako ryzyko prawne związane z outsourcingiem wskazuje się ryzyko utraty pełnej kontroli nad operacjami wykonywanymi z udziałem insourcera, w tym odpowiedzialność za szkody materialne i niematerialne. Ryzyko koncentracji, na które zwrócono szczególną uwagę w DORA[6], pojmowane jest jako przeciwdziałanie w zakresie usług ICT (*information and communication technologies*) zawarciu umowy z konkretnym dostawcą, które mogłoby spowodować, że późniejsze zastąpienie tego podmiotu spowoduje problem lub doprowadzi do posiadania zbyt wielu umów z tym samym zewnętrznym dostawcą ICT[7].

Wieloletnie doświadczenie w funkcjonowaniu instytucji outsourcingu w działalności bankowej zweryfikowało jednak poglądy co do istotności tych ryzyk; słusznie więc obecnie ustawodawca krajowy – właśnie poprzez ostatnią nowelizację – ograniczył lub zliberalizował regulacje publicznoprawne w zakresie outsourcingu, z korzyścią dla swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez banki (zob. Byrski, 2018, s. 95).

Projekty nowelizacji ustawy – Prawo bankowe w zakresie zmian w instytucji outsourcingu

Dnia 29.09.2023 r. weszły w życie przepisy ustawy z 16.08.2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku[8]. W ramach niniejszej ustawy, zwanej potocznie „warzywniakiem", nowelizacji uległo kilkadziesiąt aktów prawnych, regulujących m.in. zasady funkcjonowania rynku finansowego w Rzeczypospolitej Polskiej, w tym przepisy ustawy – Prawo bankowe[9], w zakresie outso-

urcingu bankowego. Głównymi założeniami nowelizacji było uporządkowanie i usprawnienie funkcjonowania instytucji rynku finansowego, w szczególności w zakresie eliminacji barier dostępu do rynku finansowego, usprawnienia nadzoru nad rynkiem finansowym, ochrony klientów instytucji finansowych. Prace nad nowelizacją rozpoczęto już w lipcu 2021 r., kiedy to na stronie Rządowego Centrum Legislacji (RCL) opublikowany został pierwszy projekt ustawy (Rządowe Centrum Legislacji, 2021). Jak wskazywano w uzasadnieniu do tego projektu: „Zaproponowane zmiany mają na celu, m.in. dostosowanie obecnie obowiązujących regulacji do europejskich standardów wynikających z Wytycznych EUNB w sprawie outsourcingu[10] oraz umożliwienie bardziej efektywnego oraz elastycznego korzystania przez banki z instytucji outsourcingu, wynikającego z wieloletnich doświadczeń sektora bankowego”[11]. Celem regulacji było również zagwarantowanie stabilnego i bezpiecznego funkcjonowania banków w kontekście zachowania tajemnicy prawnie chronionej[12] przy powierzaniu czynności w ramach outsourcingu[13].

Pierwszy projekt ustawy nowelizacyjnej z 15.07.2021 r.

W ramach pierwotnej wersji projektu zaproponowana została m.in. zmiana art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. f pr. bank., w ramach której rozszerzono możliwość powierzenia przez bank czynności dotyczących pośrednictwa w zawieraniu umów, o inne niż karty płatnicze, instrumenty płatnicze (np. mobilne instrumenty płatnicze)[14]. Istotnymi zmianami objęto także art. 6a ust. 7 pkt 1 pr. bank., w ramach którego zaproponowano usunięcie ograniczenia, zgodnie z którym podoutsourcing mógł dotyczyć jedynie czynności „służących realizacji głównego świadczenia” wynikającego z umowy outsourcingowej. Niniejsza zmiana była konieczna z uwagi na fakt, że ocena, czy określone czynności służą realizacji świadczenia głównego, czy też stanowią samo świadczenie główne, wywoływała wiele wątpliwości interpretacyjnych i niejednokrotnie uniemożliwiała podjęcie współpracy z dostawcami, co było krytykowane w literaturze przedmiotu (Byrski, 2018, s. 101–103).

W nawiązaniu do wytycznych EBA projekt nowelizacji wprowadził także ust. 7a do art. 6a w celu umożliwienia podoutsourcingu czynności w zasadzie w nieograniczonym zakresie. Należy wspomnieć, że ówcześnie dopuszczalność dalszego powierzenia czynności w ramach podoutsourcingu była ustawowo ograniczona (tak m.in.: Żygadło, 2014, s. 77; Kawulski, 2013, s. 87–88; Tupaj-Cholewa, 2013, s. 60), co znacznie utrudniało korzystanie przez banki z profesjonalnych dostawców z sektora FinTech (*financial technology*) i wykorzystywanie najnowszych rozwiązań technologicznych[15]. Zgodnie z treścią projektu zmianie miały również ulec przepisy zawarte w art. 6d pr. bank., który nakładał na banki konieczność uzyskania zezwolenia KNF na powierzenie wykonywania czynności w ramach outsourcingu przedsiębiorcy zagranicznemu niemającemu miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającemu siedziby na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej[16] (tzw. outsourcing zagraniczny). W ramach nowelizacji zaproponowano zastąpienie obowiązku uzyskania zezwolenia na wcześniejsze zawiadomienie KNF. Miało to również na celu implementację punktu 59 wytycznych EBA, zgodnie z którym banki i instytucje płatnicze powinny jedynie informować organ nadzoru w formie zawiadomienia o istotnych zmianach lub poważnych zdarzeniach dotyczących umów outsourcingu, które mogą mieć istotny wpływ na ciągłość prowadzenia działalności.

Kolejną ważną zmianą przewidzianą w nowelizacji było dodanie art. 6da pr. bank. zawierającego wyłączenie, zgodnie z którym: „Do powierzania przez bank wykonywania czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu będącemu bankiem lub bankiem zagranicznym, nie stosuje się przepisów art. 6a ust. 4–6, art. 6c i art. 6d, a także wymogu uzyskania zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m”. Celem wprowadzonego przepisu – zdaniem projektodawców – była liberalizacja zasad powierzania czynności w ramach tzw. outsourcingu międzybankowego.

W ramach prac legislacyjnych nad projektem swoje stanowiska zgłosiły liczne organizacje związane z rynkiem finansowym. W ramach konsultacji publicznych swoje uwagi wniosły m.in. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT) oraz Związek Banków Polskich (ZBP) postulujące w szczególności:

1) wprowadzenie możliwości ograniczenia odpowiedzialności partnera outsourcingowego wobec banku, o której mowa w art. 6b ust. 1 pr. bank.;

2) jednoznaczne rozstrzygnięcie dopuszczalności nieograniczonego stopniowo „outsourcingu łańcuchowego”;

3) ograniczenie obowiązku notyfikowania KNF o zmianie umowy outsourcingu zagranicznego jedynie do istotnych zmian tej umowy;

4) objęcie wyłączeniem, o którym mowa w art. 6da pr. bank. również dostawców będących instytucjami kredytowymi oraz

5) rozszerzenie katalogu czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 pr. bank. o zawieranie i zmianę umów o usługi bankowości elektronicznej.

Warto wspomnieć, że powyższe uwagi zostały w znacznym stopniu uwzględnione w ramach dalszych prac legislacyjnych nad nowelizacją.

Drugi projekt nowelizacji z 24.10.2022 r.

Ponad rok po opublikowaniu pierwotnej wersji projektu na stronie RCL zamieszczona została kolejna wersja projektu ustawy nowelizującej z 24.10.2022 r. (Rządowe Centrum Legislacji, 2022). Projekt w znacznym stopniu zachował zawarte poprzednio propozycje zmian. Należy jednak zwrócić uwagę na modyfikację art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m pr. bank., zgodnie z którą: „Bank może, w drodze umowy zawartej na piśmie, powierzyć przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagra-

nicznemu (…) wykonywanie innych czynności, po wcześniejszym zawiadomieniu Komisji Nadzoru Finansowego". Zaproponowana zmiana wprowadziła obowiązek zawiadamiania KNF o outsourcowaniu „innych czynności" przez bank w miejsce obowiązku uzyskiwania zezwolenia KNF i umożliwiła ujednolicenie formy informowania KNF o planowanym powierzeniu czynności w drodze outsourcingu bez względu na siedzibę przedsiębiorcy (outsourcing wewnątrz UE/outsourcing zagraniczny).

W drugiej wersji projektu zostały również zaproponowane zmiany w art. 6b pr. bank. Wprowadzona została możliwość ograniczenia odpowiedzialności insourcera wobec banku za szkody wyrządzone klientom (banku)[17] wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingu. Ponadto dodanie art. 6b ust. 3 pr. bank. wprowadziło wymóg, aby umowa outsourcingu, do której zastosowanie mają przepisy prawa obcego[18], zawierała regulacje odpowiadające stosownym postanowieniom Kodeksu cywilnego[19], regulującym kwestię odpowiedzialności dłużnika z tytułu niewykonania zobowiązań. W nowo dodanym art. 6b ust. 4 pr. bank. został uwzględniony obowiązek uzyskania przez bank zabezpieczeń wierzytelności obejmującej roszczenie o naprawienie szkody przysługujące bankowi względem podwykonawcy[20]. Co więcej, zgodnie z postulatami PIIT katalog podmiotów, do których znalazło zastosowanie wyłączenie, o którym mowa w art. 6da pr. bank. (dotyczące wtedy „outsourcingu międzybankowego"), został poszerzony o instytucje kredytowe[21].

Ustawa nowelizująca w brzmieniu opublikowanym w Dzienniku Ustaw RP

W dniu 12.06.2023 r. projekt ustawy nowelizacyjnej wpłynął do Sejmu RP, co rozpoczęło procedowanie aktu w Parlamencie, a 14.07.2023 r. ustawę przekazano do Senatu RP, który zaproponował swoje poprawki, przyjęte następnie przez Sejm RP dnia 16.08.2023 r. Należy wyróżnić pięć najistotniejszych zagadnień związanych z outsourcingiem bankowym, które uległy zmianie na mocy ustawy nowelizującej[22].

Po pierwsze, modyfikacji uległa treść art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. f pr. bank., który w swoim obecnym brzmieniu przewiduje, że bank może powierzyć wykonywanie czynności związanych z zawieraniem lub zmianą umów o kartę płatniczą lub instrument płatniczy lub o świadczenie usług bankowości elektronicznej, których stroną jest konsument oraz przedsiębiorca. Uwzględnione zostały zatem propozycje zmian co do rozszerzenia katalogu umów, których zawieranie lub zmiana mogą stanowić przedmiot outsourcingu. Dodatkowo stroną tych umów może być obecnie każdy przedsiębiorca w rozumieniu ustawy – Prawo przedsiębiorców[23], a nie wyłącznie mikroprzedsiębiorca lub mały przedsiębiorca[24]. Należy podkreślić, że w poprzednio obowiązującym stanie prawnym zawieranie i zmienianie umów dotyczących innych instrumentów płatniczych niż karta płatnicza wymagało uzyskania przez bank zezwolenia KNF. Trudno było odnaleźć *ratio legis* dla takiego zróżnicowania w zakresie zawierania w imieniu banku umów dotyczących poszczególnych instrumentów płatniczych. Wydaje się, że było to przeoczenie legislacyjne, sprzeczne z zasadą proporcjonalności stanowienia regulacji (zob. Byrski, 2018, s. 118), a więc te zmiany należy ocenić jako słuszne[25].

Drugą istotną zmianą jest kwestia dalszego powierzania czynności w ramach podoutsourcingu. Zgodnie z art. 6a ust. 7a pr. bank.: „Dalsze powierzanie przez przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, którym powierzono wykonywanie czynności zgodnie z ust. 7 pkt 1, wykonywania czynności innym przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym odbywa się z zachowaniem warunków, o których mowa w ust. 7". Z przepisu wynika zatem, że w aktualnym stanie prawnym[26] możliwe jest tworzenie nieograniczonego poziomowo łańcucha outsourcingowego[27]. Nie jest natomiast dopuszczalny dalszy podoutsourcing awaryjny, gdyż art. 6a ust. 7a pr. bank. odwołuje się tylko do ust. 7 pkt 1, a nie pkt 2[28]. Ponadto zgodnie z treścią zmienionego art. 6a ust. 7 pkt 1 pr. bank.: „Jeżeli umowa powierzająca wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, to przewiduje, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w ust. 1, może powierzyć innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie określonych w umowie zawartej z bankiem czynności, po uzyskaniu szczegółowej lub ogólnej pisemnej zgody banku".

Szczegółowa zgoda banku powinna co najmniej określać z nazwy (firmy) konkretnego (dalszego) przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego. Ogólna zgoda banku umożliwia (pierwszemu, głównemu) partnerowi outsourcingowemu zmieniać, a więc dodawać lub zastępować, a także, jak się wydaje, usuwać innych insourcerów, dając jednak bankowi możliwość (odpowiedni czas i sposób) wyrażenia sprzeciwu wobec takich zmian. Dalsze powierzenie czynności przez insourcera nie jest zatem obecnie ograniczone (tak jak miało to miejsce przed 29.09.2023 r.) do wykonywania czynności służących realizacji „głównego świadczenia" wynikającego z zawartej z bankiem umowy outsourcingowej. Jak podkreślano w literaturze: „nie wydaje się słuszne ograniczanie takich czynności, będących przedmiotem podoutsourcingu operacyjnego, wyłącznie do czynności niezbędnych czy też użytecznych dla realizacji głównego świadczenia" (zob. Byrski, 2018, s. 102). Należy przychylić się do poglądu, że wprowadzenie kryterium świadczenia głównego w stosunku do podoutsourcingu operacyjnego powodowało wiele problemów interpretacyjnych, gdyż kryteria do wyróżnienia głównego świadczenia nie przystawały do potrzeb regulacyjnych outsourcingu bankowego (zob. Byrski, 2018, s. 103). Można zatem stwierdzić, że wprowadzone zmiany pozytywnie wpłyną na korzystanie przez banki z usług podwykonawców, którzy w celu realizacji oferowanych usług również korzystają z pomocy (dalszych) podmiotów zewnętrznych.

Kolejnym – trzecim – istotnym aspektem wprowadzonym przepisami „warzywniaka" jest zmiana art. 6b ust. 1 pr. bank., zgodnie z którą możliwe stało się ograniczenie odpowiedzialności insourcera wobec banku za szkody wyrządzone klientom (banku) wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingowej. Warto zauważyć,

że już w 2003 r. PIIT postulowała usunięcie art. 6b ust. 1 pr. bank., argumentując, że partnerowi outsourcingowemu trudno będzie zaakceptować nieograniczoną odpowiedzialność za szkody wyrządzone klientom banku. Izba wskazywała, że usługodawca nie ma wpływu na umowę zawieraną z klientem przez bank i tylko bank może ocenić sumaryczne ryzyko wynikające z umów zawartych ze swoimi klientami oraz odpowiednio je kontrolować (zob. szerzej Byrski, 2015). Zwracano też uwagę, że przepisy Kodeksu cywilnego wprowadzają klarowne zasady odpowiedzialności za skutki niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązań w przypadkach, kiedy dłużnik posługuje się osobami trzecimi. Należy w związku z tym podzielić pogląd, zgodnie z którym w poprzednim brzmieniu art. 6b ust. 1 pr. bank. mógł skutecznie zniechęcać (głównie zagranicznych) insourcerów do zawierania umów z bankami, a restrykcje wobec zakazu ograniczania odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego były zbyt daleko idące (zob. Byrski, 2018, s. 169). W literaturze przedmiotu zwraca się uwagę, że nowa treść art. 6b ust. 1 pr. bank. nie znajduje odpowiednika w prawie unijnym (DORA). Podkreśla się zatem, że tak długo jak przepisy krajowe dotyczą materii nieobjętej prawem UE, za chybione należy uznać wszelkie zarzuty dotyczące sprzeczności pomiędzy odnośnymi regulacjami (Synowiec, 2024, s. 20), a więc wyłączenie stosowania art. 6b ust. 1 pr. bank. ze względu na stosowane bezpośrednio przepisy DORA.

Zostały natomiast wprowadzone dodatkowe zobowiązania względem banku w tym zakresie. Został on zobowiązany do wprowadzenia adekwatnych i skutecznych rozwiązań zabezpieczających pokrycie ewentualnych kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów lub osób trzecich[29] o naprawienie szkody wyrządzonej wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego w zakresie, w jakim nie poniósłby odpowiedzialności, w szczególności[30] przez:

1) zawarcie w umowie, o której mowa w art. 6a ust. 1, postanowień przewidujących pełną odpowiedzialność przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego za te koszty[31] lub

2) zawarcie odpowiedniej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, gwarancji ubezpieczeniowej lub gwarancji bankowej, na podstawie której bank jest uprawniony do otrzymania świadczenia w związku z tymi kosztami, lub

3) posiadanie odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tych kosztów.

Z nowo wprowadzonego przepisu wynika, że w umowie outsourcingu należy zapisać postanowienie o pełnej odpowiedzialności pierwszego partnera outsourcingowego albo umowa ta powinna zawierać odpowiednie postanowienia o umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC), gwarancji ubezpieczeniowej lub bankowej, na podstawie której bank jest uprawniony do otrzymania środków w związku z kosztami, lub bank zobowiązany jest do posiadania odpowiednich funduszy własnych na pokrycie tych kosztów. To bank, a nie partner outsourcingowy powinien posiadać te fundusze własne. Możliwa jest jednak wykładnia, że banki będą żądać przedstawienia od insourcera odpowiednich umów (gwarancji) oraz uzyskania uprawnień do skorzystania z nich, niezależnie, czy zostaną wprowadzone w umowie outsourcingu ograniczenia odpowiedzialności partnera outsourcingowego.

Po czwarte, w art. 6da pr. bank. słusznie dopisani zostali obok banków i instytucji kredytowych również inni dostawcy usług płatniczych, a więc m.in. spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, instytucje płatnicze, małe instytucje płatnicze, biura usług płatniczych[32] w zakresie wyłącznie stosowania pewnych obowiązków w przypadku zlecenia im czynności przez bank. Tym samym obecnie możemy mówić o liberalizacji przepisów w przypadku outsourcingu między dostawcami usług płatniczych, a nie tylko w outsourcingu międzybankowym. Ustawodawca nie zdecydował się na rozszerzenie tego zakresu na wszystkie nadzorowane instytucje finansowe, a jedynie na te działające na rynku bankowo-płatniczym, a więc podlegające (także) nadzorowi sprawowanemu przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

Piątym zagadnieniem wartym odnotowania są zmiany w zakresie tzw. outsourcingu zagranicznego. Dotyczy on powierzenia wykonywania czynności przedsiębiorcy zagranicznemu niemającemu miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającemu siedziby na terytorium EOG, lub wykonywania powierzonych czynności poza terytorium EOG. Dotychczas taki rodzaj outsourcingu wymagał uzyskania przez bank zezwolenia KNF, jednak w związku ze zmianą art. 6d ust. 1 pkt 2 pr. bank. obecnie na banku ciąży wyłącznie obowiązek wcześniejszego powiadomienia KNF o zamiarze zawarcia umowy outsourcingu zagranicznego. Trafnie nie został wprowadzony termin, o ile dni wcześniej należy złożyć zawiadomienie do KNF[33]. To organ nadzoru ma odpowiednie terminy do wydania ewentualnego sprzeciwu w formie decyzji administracyjnej[34]. Powyższą zmianę należy ocenić pozytywnie, w szczególności w kontekście poglądu przedstawionego w literaturze, zgodnie z którym: „Daleko idące wątpliwości prawne ze względu na niespełnienie testu proporcjonalności budzi występujący *de lege lata* [2018 r. – przyp. aut.] obowiązek uzyskania zezwolenia KNF na outsourcing zagraniczny. Wypada przyjąć, że środek ten jest obecnie nieodpowiedni do osiągnięcia zamierzonego celu, ale również nie jest niezbędny do osiągnięcia rezultatu w postaci zachowania bezpieczeństwa prowadzenia działalności bankowej" (zob. Byrski, 2018, s. 189).

Obowiązek zawiadomienia KNF o outsourcingu zagranicznym dotyczy zarówno umów outsourcingu zawartych przez bank z insourcerem, jak i umów podoutsourcingu zawieranych między insourcerem a subinsourcerami (podobnie: Synowiec, 2024, s. 23)[35]. Do zawiadomienia bank załącza odpowiednie dokumenty przewidziane w art. 6d ust. 1a pr. bank., w tym projekt umowy z art. 6a ust. 1 pr. bank. Trzeba tym samym przyjąć, że bank załącza do wniosku jedynie umowę z (głównym, pierwszym) partnerem outsourcingowym, niezależnie od tego, na którym poziomie występuje outsourcing zagraniczny. W przypadku podoutsourcingu zagranicznego tego projektu umowy bank nie załącza, gdyż, po pierwsze, stroną tej umowy nie jest bank, a po drugie, umowa ta w dniu powiadomienia KNF może być jeszcze

negocjowana i bank może nie mieć dostępu do ostatecznych ustaleń, w tym ustaleń biznesowych między partnerem zagranicznym a podpartnerem outsourcingowym[36]. W myśl art. 6d ust. 1k pr. bank. bank jest natomiast zobowiązany do zawiadomienia KNF o każdej – co ważne i co było postulowane w trakcie prac legislacyjnych – „istotnej" zmianie, rozwiązaniu lub wypowiedzeniu umowy outsourcingu zagranicznego, która była przedmiotem powiadomienia KNF. Należy jednak skrytykować doprecyzowanie, co ustawodawca rozumie poprzez „istotną zmianę", a więc także zmianę „miejsca wykonywania powierzonych czynności", jako zbyt daleko idące. *De lege lata* jednak w przypadku usług chmury obliczeniowej zlecanych poza obszar EOG o każdym nowym, nieprzewidzianym w umowie, centrum przetwarzania danych bank będzie zobowiązany powiadomić KNF. Organ nadzoru będzie zatem posiadać aktualną wiedzę na temat całego łańcucha outsourcingowego, w ramach którego występuje outsourcing zagraniczny.

Podsumowanie

Jak to zostało zauważone we wprowadzeniu, regulacje dotyczące outsourcingu w działalności bankowej cały czas ewoluują. Dobrze, że po ponad dziesięciu latach obowiązywania dotychczasowych przepisów ustawodawca wprowadził do tej instytucji, po szerokich konsultacjach społecznych, liczne zmiany. Zmiany można podzielić na trzy kategorie.

Po pierwsze, te trafne i słuszne. Do tej kategorii wypada zaliczyć zmienione regulacje odnoszące się do podoutsourcingu, jak i wprowadzenie ułatwień przy outsourcingu między dostawcami usług płatniczych, a więc w przypadku zlecenia przez bank czynności do regulowanego (innego) dostawcy usług płatniczych.

Po drugie, te wprowadzone, ale – jak się wydaje – w niewystarczającym zakresie. Przyporządkowałbym do tej kategorii nowe przepisy odnoszące się do odpowiedzialności partnera outsourcingowego wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy outsourcingu, a także regulacje w zakresie outsourcingu zagranicznego (poza obszar EOG).

Po trzecie, te niewprowadzone, których zasadność uregulowania została wykazana w artykule. Do tej kategorii wypada zaliczyć nieusunięcie zwrotu „jednorazowo" w przypadku podoutsourcingu awaryjnego oraz nieusunięcie regulacji odnoszących się do zawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego co najmniej 14 dni przed dniem zawarcia umowy outsourcingu zagranicznego o treści postanowienia umownego, w przypadku gdy został wprowadzony ogólny obowiązek powiadomienia KNF o zamiarze zawarcia takiej umowy.

Na zakończenie należy zwrócić uwagę, że niesłusznie przy okazji ustawy nowelizującej analogiczne zmiany w zakresie outsourcingu, które zostały wprowadzone do ustawy – Prawo bankowe, nie zostały wpisane do ustawy o usługach płatniczych mimo propozycji zgłaszanych przez interesariuszy[37].

Reasumując, *de lege ferenda* należy postulować, z jednej strony, doprecyzowanie nowych przepisów ustawy – Prawo bankowe lub usunięcie niektórych w zakresie zaprezentowanym w niniejszym artykule, a z drugiej strony, wprowadzenie analogicznych zmian dotyczących outsourcingu do ustawy o usługach płatniczych.

Przypisy/Notes

[1] Na temat pojęcia instytucji finansowej w systemie prawnym zob. szerzej: Fojcik-Mastalska, 2001.

[2] Pojęcia outsourcingu bankowego lub outsourcingu w działalności bankowej będą używane w niniejszej publikacji zamiennie, a wywodzą się z języka prawniczego. Same te sformułowania nie zostały wprowadzone do polskiego języka prawnego. Niemniej jednak pojęcie outsourcingu znane jest w języku prawnym i doczekało się definicji normatywnej m.in. w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej – zob. szerzej: Wajda, 2017 (art. 3 ust. 1 pkt 27).

[3] Możliwe jest wprowadzenie *de lege ferenda* pewnego rodzaju standaryzacji (licencjonowania) niektórych standardowych usług świadczonych dla banków przez parterów outsourcingowych, zwłaszcza dostawców usług chmury obliczeniowej, a w takim przypadku to oni występowaliby do organu nadzoru w celu uzyskania pozytywnej oceny konkretnych usług, zanim skorzystałyby z nich banki. Tematyka ta nie została na razie uregulowana w przepisach prawa, a zatem wykracza poza zakres niniejszej publikacji.

[4] W zakresie regulacji outsourcingu bankowego w ustawie – Prawo bankowe można wyróżnić trzy główne okresy: 1) lata 2004–2011 – pierwszy, bardzo restrykcyjne uregulowania dotyczące tej instytucji, 2) lata 2011–2023 – drugi, liberalizacja pewnych przepisów i szersze dopuszczenie outsourcingu i 3) trzeci, w 2023 r. i obecnie – dalsza liberalizacja przepisów i dostosowanie do zmian technologicznych (m.in. chmura obliczeniowa) oraz uregulowań prawa UE.

[5] Rozumianych jako banki krajowe, oddziały instytucji kredytowych i oddziały banków zagranicznych.

[6] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z 14.12.2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011. Zob szerzej: Clausmeier, 2023.

[7] Dodatkowo wskazuje się na kolizję z jednym z podstawowych celów na rynku regulowanym, tj. bezpośrednim nadzorem sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) nad partnerami outsourcingowymi. KNF działa jako organ uprawniony do podejmowania decyzji w UKNF.

[8] Ustawa z 16.08.2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz.U. 2023, poz. 1723), zwana dalej: „ustawą nowelizującą" lub „warzywniakiem".

[9] Ustawa z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2023, poz. 2488, dalej: pr. bank.).

[10] European Banking Authority. (2019). *EBA/GL/2019/02*. https://extranet.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/2761380/7551b1c5-534d-44aa-b524-61eb8929154d/EBA%20revised%20Guidelines%20on%20outsourcing_PL.pdf?retry=1; dalej: „wytyczne EBA".

[11] Zob. szerzej: Uzasadnienie do projektu z 15.07.2021 r. do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, s. 4.

[12] Szerzej na temat tajemnicy prawnie chronionej – Byrski, 2010.

[13] W ramach nowelizacji zmieniono także treść art. 104 ust. 2 pkt 2 pr. bank., dodając do niego zwrot „ust. 7a", a zatem umożliwiając dostęp do tajemnicy bankowej dalszym podpartnerom outsourcingowym.

[14] Na ten brak wskazywano w publikacjach, zob. m.in.: Byrski, 2018, s. 118.

[15] Zob. Uzasadnienie do projektu z 15.07.2021 r. do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, s. 5.

[16] Jako państwa członkowskie rozumie się państwa UE, Norwegię, Islandię i Lichtenstein (art. 4 ust. 3 pr. bank.).

[17] Mając na uwadze wykładnię celowościową, przyjmuje się w literaturze, że w przepisie chodzi o klientów banku, nie zaś klientów partnera outsourcingowego – tak m.in.: Olszak, 2006, s. 75; Kohutek, 2004, s. 139.

[18] Jakiegokolwiek prawa obcego, a więc także prawa państwa członkowskiego UE.

[19] Ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1610).

[20] Zob. szerzej: Uzasadnienie do projektu z 24.10.2022 r. do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku, s. 13–14.

[21] Zawęził się jednak zakres wyłączenia przewidzianego w tym przepisie. Pierwotnie przepis wskazywał na wyłączenie od stosowania art. 6a ust. 4–6, 6c i 6d, a w drugim projekcie jedynie – i co oceniam jako słuszne – art. 6c ust. 2 pkt 2 i art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. m pr. bank.

[22] Ze względów objętości artykułu z jego zakresu wyłączona została analiza pozostałych nowo wprowadzonych przepisów regulujących współpracę w ramach outsourcingu banku hipotecznego do banku krajowego, który jest jedynym akcjonariuszem tego banku hipotecznego (art. 6db pr. bank.), jak i sposobu wysyłania i języka zawiadomienia (art. 6dc pr. bank.).

[23] Ustawa z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. 2023, poz. 221).

[24] Tak było w pierwotnym projekcie nowelizacji z 15.07.2021 r.

[25] Pewne wątpliwości budzi dopisanie usług bankowości elektronicznej obok umowy o instrument płatniczy. Wydaje się to swojego rodzaju *superfluum*, gdyż usługi bankowości elektronicznej spełniają – co do zasady – definicję „instrumentu płatniczego". Zob. wyrok TSUE z 9.04.2014 r., sygn. C-616/11, ECLI:EU:C:2014:242. Zob. szerzej – jeszcze przed wydaniem przez TSUE wyroku w sprawie o sygn. C-616/11 – Iwański, 2013, s. 53.

[26] W stanie prawnym sprzed 29.09.2023 r. powszechnie przyjmowano dopuszczalność jedynie dwóch stopni w outsourcingu bankowym. Tak m.in.: Żygadło, 2014, s. 77; Byrski, 2018, s. 108–109.

[27] Przemawiają za tym następujące argumenty. Po pierwsze, wynika to z brzmienia nowo dodanego art. 6a ust. 7a i 7b pr. bank., wprowadzonego zgodnie z postulatami Związku Banków Polskich, po drugie, z uzasadnienia do nowelizacji ustawy, odwołującego się do wytycznych EBA, które to umożliwiają wielopoziomowy podoutsourcing, oraz po trzecie, z wzorowania się w aspektach ogólnej lub szczegółowej zgody na regulacjach ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (RODO), które to umożliwiają. Tak też Synowiec, 2024, s. 22.

[28] Na marginesie należy postulować usunięcie zwrotu „jednorazowo" w art. 6a ust. 7 pkt 2 pr. bank., gdyż pozbawiony on jest samoistnego znaczenia normatywnego. Szerzej: Czech, 2012, s. 81.

[29] Pierwszy raz w instytucji outsourcingu w działalności bankowej pojawia się zwrot „roszczeń (…) osób trzecich". Z jednej strony, art. 6b pr. bank. stanowi o odpowiedzialności i roszczeniach (jedynie) klientów – rozumianych jako klientów banku. Tak m.in. twierdzi M. Olszak (2004). Z drugiej strony, w art. 6b ust. 4 pr. bank. mowa jest też o roszczeniach osób trzecich. Zestawiając te dwa ustępy, należy dojść do przekonania, że adekwatne i skuteczne rozwiązania powinny odnosić się do jednej i drugiej kategorii potencjalnych roszczeń, a więc w pewnym zakresie pełna odpowiedzialność partnera outsourcingowego przewidziana w umowie z art. 6a ust. 1 pr. bank. może nie wystarczyć, jeżeli odnosi się tylko do kosztów związanych z wypłatą odszkodowania z tytułu roszczeń klientów, ale już nie osób trzecich. Brzmienie takie było wzorowane na art. 81c ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.

[30] Oznacza to, że katalog adekwatnych i skutecznych rozwiązań ma charakter otwarty.

[31] Zdumiewające jest, że analogiczna treść art. 81c ust. 6 pkt 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi została uchylona właśnie ustawą nowelizującą. Wydaje się, że także art. 6d ust. 4 pkt 1 pr. bank. powinien zostać uchylony.

[32] W art. 4 ust. 2 ustawy z 19.08.2011 r. o usługach płatniczych (t.j., Dz.U. 2024, poz. 30) zostali wymienieni następujący dostawcy usług płatniczych: bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 pr. bank.; oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 pr. bank.; instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 pr. bank. i odpowiednio oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 pr. bank.; instytucja pieniądza elektronicznego i oddział instytucji pieniądza elektronicznego – w przypadku gdy oddział znajduje się w państwie członkowskim, a siedziba takiej instytucji pieniądza elektronicznego znajduje się poza państwem członkowskim, o ile usługi płatnicze świadczone przez oddział są związane z wydawaniem pieniądza elektronicznego; oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do świadczenia usług płatniczych oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych; instytucja płatnicza; Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, oraz bank centralny państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska – w przypadku gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej; organ administracji publicznej; spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa lub Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z 5.11.2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych – w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają je do świadczenia usług płatniczych; biuro usług płatniczych; mała instytucja płatnicza; dostawca świadczący wyłącznie usługę dostępu do informacji o rachunku.

[33] W pierwotnym projekcie nowelizacji przewidziany był termin 60 dni roboczych przed dniem zawarcia umowy na złożenie powiadomienia do KNF.

[34] Art. 6d ust. 1h pr. bank. przewiduje termin 30 dni roboczych dla KNF od dnia uzyskania zawiadomienia.

[35] Ze względu na wprowadzone zmiany – moim zdaniem – należy usunąć art. 6c ust. 2 pkt 1 pr. bank. odnoszący się do obowiązku zawiadomienia KNF przez bank co najmniej 14 dni przed dniem zawarcia umowy dotyczącej awaryjnego podoutsourcingu zagranicznego o treści takiego postanowienia, gdyż wprowadzony został ogólny obowiązek powiadomienia w zmienionym art. 6d pr. bank.

[36] Trudno obecnie wywodzić z art. 6c pr. bank. uprawnienia KNF do żądania od banku przedstawienia projektu takiej umowy zagranicznego podoutsourcingu lub dalszego podoutsourcingu, gdyż ten przepis daje uprawnienie do żądania przedstawienia danych i informacji od banku, a projekt umowy wymieniany jest w ustawie jako niezależny dokument. *De lege ferenda* można się zastanawiać czy nie zmienić art. 6d ust. 1a pkt 2 pr. bank. na postanowienie „odpowiednio projekt umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1, 7 lub 7a", co wskazywałoby, że bank powinien przedstawić ten konkretny projekt umowy outsourcingu zagranicznego (choć może on jeszcze nie istnieć) albo wprowadzić uprawnienie dla KNF do żądania dostarczenia – w odpowiednim terminie – takiego projektu.

[37] W trakcie posiedzenia Senatu RP w dniu 15.07.2023 r., podczas którego rozpatrywane były poprawki do ustawy uchwalonej przez Sejm RP, strona społeczna zgłaszała postulat wprowadzenia zmian do ustawy o usługach płatniczych analogicznych jak uchwalone w ustawie – Prawo bankowe, m.in. w zakresie zasad odpowiedzialności partnera outsourcingowego względem krajowej instytucji płatniczej.

Bibliografia/References

Literatura/Literature

Byrski, J. (2010). *Tajemnica prawnie chroniona w działalności bankowej*. C.H.Beck.

Byrski, J. (2015). Ustawowy zakaz wyłączania lub ograniczania odpowiedzialności partnera outsourcingowego wobec banku. W: J. Haberko, A. Olejniczak, A. Pyrzyńska & D. Sokołowska (red.), *Współczesne problemy prawa zobowiązań*. Lex/el.

Byrski, J. (2018). *Outsourcing w działalności dostawców usług płatniczych*. C.H.Beck.

Clausmeier, D. (2023). Regulation of the European Parliament and the Council on digital operational resilience for the financial sector (DORA). *International Cybersecurity Law Review*, *4*(2). https://doi.org/10.1365/s43439-022-00076-5

Czech, T. (2012). Podoutsourcing w działalności bankowej. *Monitor Prawa Bankowego*, (2).

Fojcik-Mastalska, E. (2001). Instytucja finansowa instytucja kredytowa w projekcie nowelizacji prawa bankowego. *Prawo Bankowe*, (5).

Iwański, W. (2013). *Umowa rachunku bankowego objętego bankowością internetową z punktu widzenia nowej regulacji usług płatniczych*. C.H.Beck.

Kawulski, A. (2013). *Prawo bankowe. Komentarz.* LexisNexis.
Kohutek, K. (2004). W: F. Zoll (red.), *Prawo bankowe. Komentarz*. Tom I. Wolters Kluwer.
Olszak, M. (2004). Powierzenie przez bank podmiotom zewnętrznym wykonywania czynności związanych z działalnością bankową (outsourcing) w świetle przepisów znowelizowanej ustawy Prawo bankowe – wybrane zagadnienia. *Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego*, (7).
Olszak, M. (2006). *Outsourcing w działalności bankowej*. LexisNexis.
Synowiec, M. (2024). Wpływ DORA na wybrane wymogi związane z outsourcingiem bankowym. *Monitor Prawniczy*, (1).
Szczepańska, M., & Wajda, P. (red.). (2017). *Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Komentarz*. Wolters Kluwer.
Tupaj-Cholewa, A. (2013). W: H. Gronkiewicz-Waltz (red.), *Prawo bankowe. Komentarz*. C.H.Beck.
Żygadło, A. (2014). Outsourcing bankowy po zmianach w prawie. W: W. Góralczyk (red.), *Problemy współczesnej bankowości – zagadnienia prawne*. Wolters Kluwer.

Akty prawne/Legal acts

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2554 z 14.12.2022 r. w sprawie operacyjnej odporności cyfrowej sektora finansowego i zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 648/2012, (UE) nr 600/2014, (UE) nr 909/2014 oraz (UE) 2016/1011.
Ustawa z 16.08.2023 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku (Dz.U. 2023, poz. 1723).
Ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1610).
Ustawa z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. 2023, poz. 221).
Ustawa z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2023, poz. 2488).

Orzecznictwo/Judgments

Wyrok TSUE z 9.04.2014 r., sygn. C-616/11, ECLI:EU:C:2014:242.

Inne źródła/Other sources

European Banking Authority. (2019). *EBA/GL/2019/02*. https://extranet.eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/2761380/7551b1c5-534d-44aa-b524-61eb8929154d/EBA%20revised%20Guidelines%20on%20outsourcing_PL.pdf?retry=1
Rządowe Centrum Legislacji. (2021). *Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku*. https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12349203
Rządowe Centrum Legislacji. (2022). *Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku*. https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12349203/katalog/12803512#12803512.
Uzasadnienie do projektu z 15.07.2021 r. do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.
Uzasadnienie do projektu z 24.10.2022 r. do ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem rozwoju rynku finansowego oraz ochrony inwestorów na tym rynku.

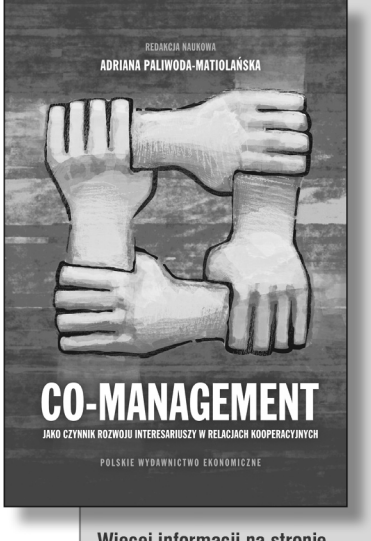
Dr hab. Jan Byrski, prof. UEK

Profesor uczelni w Instytucie Prawa Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, adwokat, wspólnik w kancelarii Traple Konarski Podrecki i Wspólnicy.

Dr hab. Jan Byrski, prof. UEK

Associate professor at the Institute of Law of the University of Economics in Krakow, attorney, partner at the law firm Traple Konarski Podrecki & Partners.

ZAPOWIEDŹ

Więcej informacji na stronie www.pwe.com.pl

Redakcja naukowa Adriana Paliwoda-Matiolańska

CO-MANAGEMENT JAKO CZYNNIK ROZWOJU INTERESARIUSZY W RELACJACH KOOPERACYJNYCH

Celem książki jest wzbogacenie koncepcji co-managementu za pomocą integracji perspektywy interesariuszy w badaniach nad procesami współzarządzania, a także analiza i próba zrozumienia powiązań pomiędzy koncepcją co-managementu a zarządzaniem relacjami z interesariuszami. W niniejszej pracy autorzy dokonują zarówno analizy teoretycznej, jak i przeglądu wybranych praktyk zarządzania relacjami z interesariuszami w kontekście modelu współzarządzania, identyfikacji korzyści i wyzwań związanych z tym podejściem, a także oceny wpływu na zaspokojenie potrzeb i oczekiwań różnych grup interesariuszy. Koncepcja co-managementu odnosi się do wspólnego podejścia do podejmowania decyzji i zarządzania, w którym różne podmioty, takie jak rządy, przedsiębiorstwa i społeczności, szeroko definiowani interesariusze, współpracują w celu zarządzania zasobami lub sprostania wspólnym wyzwaniom. Współzarządzanie ma kluczowe znaczenie we współczesnym świecie, ponieważ zapewnia ramy dla rozwiązywania złożonych kwestii, promowania zrównoważonego rozwoju, obejmowania integracji, dostosowywania się do zmian, rozwiązywania konfliktów, efektywnej alokacji zasobów, wspierania innowacji i podejmowania globalnych wyzwań, które wymagają wspólnych wysiłków. Niniejsza monografia stanowi odpowiedź na rosnące znaczenie koncepcji co-managementu w praktyce oraz niedociągnięcia konwencjonalnych teorii zarządzania.